కుక్కబుద్ధి

"కుక్క కరిచింది!"

"జబ్బు కుక్క కరిచింది!"

"ఉట్టి జబ్బు కుక్కేకాదు. అది పిచ్చిది కూడాను! కొట్టండి!" అన్నారు. అనటమేమిటి! వెంటనే దానిని నలుగురూ కర్రలతో కొట్టేరు. కొందరు రాళ్ళు రువ్వేరు. అక్కడున్న పిల్లలకి మరీ సందడిగా వుండి తరిమి, తరిమి కొడుతున్నారు.

ఆ దెబ్బల బాధ భరించలేని ఆ కుక్క "కుయ్యో, కుయ్యో" మంటూ పరుగెడుతున్న కొద్దీ దానిని ఇంకా, ఇంకా తరిమి, తరిమి చేతికి దొరికిన రాళ్ళని, ఇటికె బొంతల్ని విసురుతూ బక్కగా వున్న ఆ రోగిష్టి దాన్ని గాయపరుస్తున్నారు.

ఆ దెబ్బలకి తట్టుకోలేని ఆ కుక్క పెద్దగా ఏడ్చింది. ఇంతలో పెద్ద ఇటికె వచ్చి డొక్కలో తగిలింది. అంతే! అది ఆ దెబ్బబాధ తట్టుకోలేక అక్కడే పడిపోయింది. ఇంతలో రయ్యిమంటు ఓ కారు దూసుకొచ్చింది. ఆ కారు చక్రాల కింద నిస్సత్తువతోపడున్న ఆ కుక్క పడి పచ్చడయిపోయింది. అక్కడి జనం ఆ దృశ్యాన్ని ఒక్క క్షణం ఆగి ముఖం చిట్లించి చూసారు. ఓ నిట్టూర్పు విడిచారు. కారు ఆగలేదు. శర వేగంతో తనకేమీ పట్టనట్లు దూసుకుపోయింది. రోడ్డుమీద జనం తమకేమీ పట్టనట్లు ఎవరి త్రోవన వాళ్ళు వెళ్ళిపోతున్నారు. రక్తం మడుగులో పేగులు, నాలిక బైటికొచ్చి, రోడ్డు మధ్య భయంకరంగా పడున్న ఆ కుక్కని చూసి కొందరు ఆసహ్యించుకుని ముఖాలు తిప్పుకున్నారు. కొందరు కాండ్రించి వుమ్మేసారు. కొందరు ఆ భయంకరమైన దృశ్యాన్ని చూడలేక ముక్కులు, కళ్ళు మూసుకున్నారు. మరి కొందరు డోక్కున్నారు. అంతా దానికి దూరంగా తప్పుకుని వెళ్ళిపోతున్నారు. అంతే! దాని గురించి బాధపడ్డవాళ్ళెవరూ లేరు.

ఎందుకు బాధపడాలి? ఎందుకు జాలి పడాలి? అది ఎవరికీ చుట్టం?

ఎవరికి ఆత్మీయురాలు? ఎవరికి స్నేహితురాలు? పైగా అది జబ్బు కుక్క! జబ్బుల వల్ల అసహ్యంగా వుంది. అది పెంపుడు కుక్క కాదు - చక్కటి బొచ్చుకుక్కన్నా కాదు. ఒకరిని కరిచింది! ఇంకెవర్నేనా మళ్ళీ కరుస్తుంది. చచ్చిపోవడం మంచిదే అయింది.

అది అలా చావకపోయినా అక్కడి జనం దానిని కొట్టి, కొట్టి చంపేసి వుందురు. ఆ పనిని ఆ కారు ఆసామి చేసి వాళ్ళ పనిని సులువుచేసి పడేశాడు. అందుకు అక్కడివారు సంతోషించారేగానీ, విచారించలేదు.

అక్కడే గేటు దగ్గర నిలబడి చూస్తున్న చింటూకి మాత్రం ఎంతో జాలేసింది. కళ్ళంట నీళ్ళొచ్చేశాయి. ఏడ్చాడు.

నాలుగైదు లక్షలకి తక్కువ విలువచెయ్యని ఇంట్లో నివసిస్తూ, లక్షలు విలువచేసే బెంజ్ కార్‌లో తిరిగే చింటుకి ఆ జబ్బుకుక్క గురించి ఎందుకంత బాధ? ఆ వ్యక్తుల్ని, ఆ కారు ఆసామిని తల్చుకుని అసహ్యించుకున్నాడు. చాలా కోపం వచ్చింది. "ఈ వ్యక్తులు దుర్మార్గులు, స్వార్థపరులు, హీనులు! ఆ కుక్కే అందంగా, ఆరోగ్యంగా వుండి వుంటే దానిని ఇలా వీధిలో వదుల్తారా? వదిలినా ఇలా హింసిస్తారా? ఒకవేళ కారుక్రింద పడినా ఆ కారు యజమానిని ఆపి తిట్టిపోసి వుండేవారు. ఈ మనుష్యులు డబ్బుకేకాదు విలువిచ్చేది! అందానికి, ఆరోగ్యానికి ఎంత విలువిస్తారు! మంచి అందంగా, ఆరోగ్యంగా వున్న కుక్కనే పెంచుకుంటారు. దానికి స్నానం చేయిస్తారు, బ్రెష్ చేస్తారు! బిస్కట్లు, రస్కులు పెడతారు! పాలు అన్నం పెట్టడమే కాకుండా ఏవేవో టానిక్కులు కూడా బలానికి ఇప్పిస్తారు! కారులో షికారుతిప్పుతారు. ఇంట్లో నౌకర్లే కాకుండా యజమాని, పిల్లలూ కూడా పలకరించి రోజూ యోగక్షేమాలు కనుక్కుంటారు! ప్రేమగా దువ్వుతారు! ఇంటి కొచ్చిన వారందరితోటీ ఆ ముద్దుల కుక్క లీలలన్నీ చెప్పి మురిసిపోతారు! పాపం మరిదీన్నో?!" అని జాలిగా అక్కడ చచ్చిపడున్న దాన్ని చూసి బాధపడసాగాడు చింటు.

నోరులేని ప్రాణి తన బాధని ఎవ్వరికీ వ్యక్తం చెయ్యలేదు. తనలో తనే బాధపడి, తనని తనే ఊరడించుకుని ఉపశమనం పొందాలి.

చింటూ ఆ చనిపోయిన - కాదు, కాదు మర్డరయిన కుక్కనిచూసి

బాధపడుతున్నాడు. ఎందుకో తెల్సా?

ఒకానొకప్పుడు అదీ తనింట్లోనే వుండే లక్షాధికారి ముద్దులకుక్క. తనతో కారులో తిరిగి, తనతో ఆడుకుంటూ పెరిగింది. అంతే కాదు అమ్మా, నాన్నా దానికి స్వీటీ అని పేరు పెట్టి కూతురులేని లోటు తీర్చుకుని, కూతురి కన్నా ప్రేమగా పెంచారు. అదీ తనూ కలిసి రోజూ షికారు వెళ్లేవారు. ముచ్చట్లాడుకునే వారు. అంతేకాదు కొంతకాలం తరువాత అది నలుగురు పిల్లల తల్లికూడా అయింది. ఆ పిల్లల్ని నాన్నగారి ఫ్రెండ్స్ తీసుకెళ్ళిపోతే పాపం నా దగ్గరకొచ్చి మొరపెట్టుకుంటే దానిని ముద్దు చేసి ఊరడించాను. అంతకంటే ఏం చెయ్యలేనుగా మరి!!

ఆ రోజు స్వీటీ అన్నం తినలేదు. బాధగా మూలగసాగింది. నాకు చాలా బెంగేసింది. దాని దగ్గర నిలబడటంతప్ప ఏమీ చెయ్యలేకపోయాను. అమ్మ, నాన్నగారితో చెప్పాను. నాన్నగారు స్వీటీని చూసి కారులో కూర్చోబెట్టుకుని ఎక్కడికో తీసుకెళ్ళేరు. మళ్ళీ కొంచెం సేపటికి తీసుకొచ్చారు. దానిని బైటే నిలబెట్టి అమ్మతో ఏదో నెమ్మదిగా చెప్పారు. అంతే - బంట్రోతుని పిల్చి ఏదో చెప్పగానే స్వీటీ మెడకి గొలుసుకట్టి ఎక్కడికో తీసుకెళ్ళిపోయాడు. నడవలేక, నడవలేక నడిచి వస్తున్న స్వీటీని బంట్రోతు ఒక్క తన్ను తన్ని లాకెళ్ళసాగాడు. "రా"నంటూ మొరాయించుకుకూర్చున్న దాన్ని ఈడ్చుకుంటూ తీసుకెళ్ళిపోయాడు. అరుస్తూ, ఏడుస్తూ అతనితో వెళ్ళింది స్వీటీ.

కొంచెం సేపటికి ఉట్టి చైనుతో తిరిగొచ్చాడు నౌకరు.

స్వీటీ లేకపోవడంతో నాకేం తోచలేదు. ఆ రోజు అన్నం కూడా తినబుద్దెయ్యలేదు. స్వీటీ లేని లోటు తనకితప్ప మరెవ్వరికీ ఉన్నట్లు లేదు ఇంట్లో. ఇన్నేళ్ళూ ఇంత ముద్దుగా ఎత్తుకుని పెంచిన అమ్మా, నాన్నారూ ఇలా దాన్ని ఎక్కడికి తరిమేసారో అర్థంకాక బాధపడసాగాను.

ఆశ్చర్యం! సాయంకాలానికి స్వీటీ మళ్ళీ వచ్చేసి గేటు దగ్గర కూర్చుని అరవసాగింది. నన్నూ, బంట్రోతునీ చూసి తోకాడించింది. నాకు చెప్పలేని ఆనందం కలిగింది. పరుగు, పరుగున గేటు దగ్గరకి వెళ్ళేను. అది చూసిన నాన్నారు గట్టిగా అరిచారు. అంతే - నౌకరు కర్రుచ్చుకుని బైటికెళ్ళి దానిని

తరిమి, తరిమి కొట్టేడు. అంతేకాదు మళ్ళీ వస్తే కొట్టడానికో కర్ర గేటు దగ్గరుంచాడు కూడా! అయినా స్వీటీ మళ్ళీ వచ్చి గేటు తియ్యమని ఆరిచింది. ఎవ్వరూ తియ్యలేదు. పాపం చలిలో అది అలాగే రాత్రి మట్టిలో పడుకుంది. అది అన్నం లేకుండా పడుకుందని గుర్తుకు రాగానే ఆకలివేస్తున్నా నాకు అమ్మ పెట్టిన అన్నం తినబుద్దెయ్యలేదు.

ఇలా అది గేటు కవతల విసిగిపోయి అనుకుంటా అప్పుడప్పుడు అలా వీధులంట తిరిగి, మళ్ళీ వచ్చి గేటు కవతలే పడుకునేది. ఎంత తరిమినా, కొట్టినా పోయేదికాదు. అమ్మగానీ, నాన్నారుగానీ బైట కనిపించినా, ఎక్కడికయినా వెళ్తున్నా, వస్తున్నా గౌరవంగాలేచి తోకాడిస్తూ, తలవంచి దగ్గరకివచ్చేది. వాళ్ళు స్వీటీని చూసిచూడనట్లే వెళ్ళి పోయేవారు. గేటు తెరిచి వచ్చేటప్పుడు లోపలికి రావాలని ప్రయత్నిస్తే కొట్టి తరిమేసేవారు. నన్నయితే అస్సలు దాని దరిదాపులకి వెళ్లనిచ్చేవారు కాదు. "ఆ వెధవ కుక్కని వీడిదగ్గరకి రానివ్వకండిరా! దాని రోగాలు చింటు గాడికి కూడా అంటుకుంటాయి!" అని అమ్మ అంటుంటే చాలా కోపం వచ్చేది. రేపు నాకు రోగమొచ్చినా ఇంతేనా? అమ్మకి రోగమొచ్చినా ఇంతేనా? మరి నాన్నారికి వస్తే ఏంచేస్తారూ? కానీ ఎలా అడగను? పాపం స్వీటీ మాత్రం ఎంత మంచిదో! అమ్మ, నాన్నారు తరిమేసినా, కొట్టినా, అన్నం పెట్టకపోయినా తన కర్తవ్యాన్ని మర్చిపోలేదే!! గేటు దగ్గర కూర్చుని ఆ ఇంటిని ఇదివరకులాగే జాగ్రత్తగా కాపలాకాసేది. ఎవర్నీ ఇంట్లోకి రానిచ్చేది కాదు. ఇంటి చుట్టూ తిరుగుతూ కాపలాకాసేది. అంత నిర్దయగాదాన్ని చూసినా స్వీటీకి ఎందుకు కోపం రావటం లేదు? పైగా పిచ్చిది ఇంకా ఇది తనిల్లే అనుకుని తాపత్రయపడి కాపలా కాసేస్తోంది. సిగ్గులేని కుక్క! అసలు దీనికి బుద్ధిలేదు. స్వీటీకి చెప్పాలి! కానీ ఎలా? నన్ను దాని దగ్గరకి వెళ్లనివ్వటంలేదే!!

ఇన్నాళ్లూ ఎంతో ముద్దుగా ఎత్తుకు పెంచిన స్వీటీ గేటు బైట వుండటం చూసిన నాన్నారి ఫ్రెండ్సు నాన్నారిని కారణం అడుగుతుంటే "దానికి పిచ్చి ఎక్కిందండీ! ఇంట్లో వాళ్లని కరుస్తుంది కదా? పెంచిన చేతుల్తో చంపించలేక అలా వదిలేసాం" అనేవారు.

వీధుల్లో అక్కడక్కడ తిరిగి కడుపు నింపుకుంటోందనుకుంటాను! అప్పుడప్పుడు అమ్మ పారేసే పాత బ్రెడ్డు, చద్ది అన్నం కూడా తిని అక్కడే బైటే వుండటం అలవాటయిపోయింది. రాను, రాను దాని వంటి నిండా ఏవేవో మచ్చలు, ఏదో రోగంతో చిక్కి అసహ్యంగా తయారయింది.

ఆనంద్‌మోహన్ గారు ఓ పెద్ద కంపెనీకి జనరల్ మేనేజర్. ఆయనకి ఎంత డబ్బుందో ఆయనకే తెలీదు. ఆ మహాపట్నంలో ఆయన పేరు ఎరగనివాళ్లు తక్కువ. అంటే ఆయన పరిచయం కోసం పాకులాడతారు. ఏ ఫంక్షన్ జరిగినా ఆయన్ని పిలుస్తారు. ఆ పిలవడం వూరికే కాదు, ముఖ్య అతిథిగానో, ప్రైజులు ఇవ్వమనో, సన్మానం చేస్తామనో, మాకు ప్రెసిడెంటుగా వుండాలనో కోరుతూ మరీ ఆహ్వానిస్తారు.

ఆయన నవ్వితే అంతా నవ్వుతారు. ఆయన వెనక ఎంతో వినయంగా నడుస్తూ వెళ్తారు. ఆయన ఏదన్నా చెప్పగానే ఎంతో విధేయతతో చేస్తారు.

ఎందుకో తెలుసా?

ఆయన తల్చుకుంటే ఏ పనయినా చెయ్యగలరు, లేదా చేయించగలరు. డబ్బు సహాయం చెయ్యగలరు, లేదా చేయించగలరు. ఉద్యోగాలు ఇవ్వగలరు, లేదా ఇవ్వమని రికమెండ్ చెయ్యగలరు. ఇలా ఇంకా ఎన్నో, ఎన్నో...!!

మరి అందుకే ఆయనంటే అందరికీ అంత ప్రేమ. కదా మరి!!

ఆ ఇంట్లోకి పనిమీద రాబోయే కొత్త వ్యక్తులు ముందుగా గేటు దగ్గరున్న చప్రాసీతో స్నేహం చేస్తారు. వాడి చేతిలో పదో, పరకో పడగానే ఆనంద్‌మోహన్‌గారి ఇంట్లోకి వెళ్ళే అవకాశం లభిస్తుందని తెల్సు. తరువాత ఇంట్లో పిల్లలున్నారో లేదో, వుంటే ఎంత వయసువాళ్ళో తెలుసుకుంటారు.

ఎందుకు తెల్సుకుంటారో తెల్సా?

మరి ఆయన్ని మంచి చేసుకోవాలంటే ఆయన పిల్లలకి స్వీట్లో, బిస్కట్లో, పళ్ళో, బిళ్ళలో తీసుకెళ్ళి ఇవ్వాలికదా?

"పిల్లలు లేకపోతే?"

"ఏం చేస్తారు! అలాంటి గొప్ప, గొప్ప వాళ్ళిళ్ళల్లో కుక్కో, కుక్కలో తప్పకుండా వుంటాయని తెలీదా? వాటికి ఏ రస్కులో, బిస్కట్లో తీసుకెళ్తారు."

"బలే బాగుందండీ! చాలా ముద్దుగా వుంది. జూలు బాగా తెల్లగా (లేక నల్లగా) పొడుగ్గా వుంది! మంచి జాతిదండీ! ఎక్కడ కొన్నారు? చాలా బాగా పెంచుతున్నారు - మంచి ట్రెయినింగ్ ఇచ్చారు." వగైరా, వగైరాలంటూ దానిని వర్ణించి, దాని చర్యల్ని పొగిడి, మెచ్చుకుని ఆయన్ని ఉబ్బేసి, ఆయన మెప్పు పొందాలని తాపత్రయపడతారు. రస్కులు పెట్టి ఆ కుక్కని మచ్చిక చేసుకుని దువ్వడంతో అది తోకాడిస్తుంది. పొగడ్తలు విన్న ఆ పెద్దమనిషి ఐసయిపోతాడు. ఆ తరవాత అలా, అలా కొన్నాళ్ళ తరువాత చంకలోని ముంత బైటికిపెట్టి చల్లగా అడుగుతారు. ఆ తరువాత లావాదేవీలు ఇద్దరిమధ్యా జరిగి, ఒప్పందానికిరాగానే ఆ వచ్చిన వాళ్ళ పన్లయిపోతాయి. అదీ కథ!

ఓ రోజు ఆనంద్‌మోహన్ గారి దగ్గరకి ఎవరో కొత్తాయన వచ్చారు. వచ్చినాయన కోపంతో ఏదేదో అన్నారు. ఆనంద్‌మోహన్ గారు కూడా గట్టిగా అరిచారు. కొత్తాయన కోపంగా ఏదోదో అంటూ వెళ్ళిపోయాడు. ఆనంద్‌మోహన్‌గారెందుకో భయం, భయంగా వెళ్తున్నాయనకేసే చూసారు.

ఇప్పుడదంతా ఎందుకంటే - మా నాన్నారూ గొప్ప ఆఫీసరే! కాదు, ఆనంద్‌మోహన్ గారే మా నాన్నారు! నాన్నారి భయం చూస్తే నాకూ ఎందుకో భయంవేసింది.

ఆ రోజు ఆదివారమేమో! ఇంట్లో నౌకర్లందరికీ శలవు. నాన్నారు, అమ్మ లోపల పడుకున్నారు. నేను వీధి వరండాలో కూర్చున్నాను. ఇంతలో స్వీటీ గబగబా వచ్చేసి మా ఇంట్లోకి వస్తోన్నాయన్నే కరిచింది. అంతే - అప్పుడు ఇందాకా నేను చూసిందంతా జరిగిపోయింది - నా స్వీటీ మర్డరయిపోయింది.

ఏమగ్రోయ్! స్వీటీ పిచ్చికుక్క కాదు! దానిని అనవసరంగా పిచ్చిదాన్ని చేసారు! మీ పిల్లలకి జబ్బులు రావూ! వస్తే ఏం చేస్తారు? ఇలాగే తరిమేస్తారా? నిజంగా పిచ్చెక్కినా తరిమెయ్యరు. స్వీటీకి జబ్బు చేస్తే వైద్యం చేయించకుండా తరిమేసారు. పైగా పిచ్చిదని మీ అందరితో అబద్దం చెప్పారు అని అందరికీ

చెప్పెయ్యాలనుకున్నాను. అంతే కాదు -

నాన్నారండీ! స్వీటీని, నా స్వీటీని, నా స్వీట్ స్వీటీని, నా లవ్వర్‌ని మీరే మర్డర్ చేసారండీ! దానికి జబ్బొస్తే అసహ్యించుకుని పిచ్చిదని అబద్ధం చెప్పి మీరు మీ పరువు కాపాడుకుని దాన్ని తరిమేసారు. మీనించే నా స్వీటీ మర్డరయిపోయింది.

మీరు ఇంట్లోంచి తరిమేసినా అది ఆ మనిషిని కరిచింది!

అది పిచ్చిది కాదు!

అది ఉట్టినే ఆ మనిషిని కరవలేదు!

ఒక హంతకుడిని కరిచింది!

ఆ హంతకుడు చంపబోయింది ఎవర్నో కాదు! మిమ్మల్నే నాన్నారూ! మిమ్మల్నే!!

మిమ్మల్ని హత్య చెయ్యమని కొత్తాయన పంపిన హంతకుడినే నా స్వీటి కరిచింది! అది మీకు తెలీదు. దానికి తిన్న విశ్వాసం చావలేదు. మిమ్మల్ని కాపాడింది. మిమ్మల్ని రక్షించబోయి తను చచ్చిపోయింది - అని అరవాలనుకున్నాను.

మరి ఎందుకు అరవలేదో తెల్సా?

ఎందుకు వూరుకున్నాను?

నాకు మాటలు రావుగా! నేను మాట్లాడలేను! అసలు వాడు హంతకుడని నాకు ఎలా తెల్సిందో చెప్పనా?

నేనూ స్వీటీ లాంటి కుక్కనే గనక!!

అందుకే అది నా లవ్వర్!!

దాని పిల్లలు నా పిల్లలే!!

*

(13.1.1984 ఆంధ్రసచిత్రవారపత్రిక)